

τέλους. Καὶ οὕτως ἐδυνήθη, χάρις εἰς αὐτήν, νὰ ἐκπληρώσῃ ἐκεῖνο, ἐφ' ὃ ὑπὸ τοῦ θεοῦ εἶχε κληθῇ.

Καὶ ἦτο ἡ Κλάρα, ἥτις καὶ ζῶντος αὐτοῦ καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του ἐρμηνεύουσα ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου εἰς πολλὰς πόλεις τὰς συλλήψεις τοῦ διὰ τῆς πιστῆς καὶ λαμπρᾶς ἐκτελέσεώς της τὰ κατέστησεν οὕτω δημῶδη. Τοιοῦτοτρόπως δ' ἐκείνη, ἥτις συνεμερίσθη τὴν δυστυχίαν του, συνεμερίσθη καὶ τὴν δόξαν του.

Εἰς τὰς τιμίας καὶ εὐγενεῖς ψυχὰς τῶν συζύγων των δύο μεγάλοι τῆς ψυχῆς ψάλλται ὀφείλουσι τὴν ἀκμὴν τῆς μεγαλοφυΐας των καὶ τὰ ἀριστουργήματα ἐκεῖνα, τὰ ὅποια εἶνε ὁ ἀμάραντος αὐτῶν στέφανος, ἀφοῦ χορηγοῦν εἰς πᾶσαν καλλιεργημένην καρδίαν τοσοῦτον εὐγενεῖς ἀπολαύσεις

Καὶ ἐνταῦθα ἀναφίνεται καὶ ἡ ἀλήθεια τῶν λόγων τοῦ ποιητοῦ «Εὐτυχὴς ὅστις συναντήσῃ φίλον· εὐτυχέστερος ὅστις εὖρῃ τοιοῦτον εἰς τὸ πρόσωπον τῆς συζύγου του.»

ΕΡΑΣΜΙΑ Ν. ΚΑΛΛΙΣΠΕΡΗ

ΓΕΛΟΙΟ ΚΑΙ ΔΑΚΡΥ

- Εἶπε τὸ δάκρυ μὴν αὐγὴ
 Στὸ γέλοιο ποῦρεγγε στάχειλιν :
- Σὰν τί χαρὰν, ἐδῶ στή γῇ,
 Ἀδέρφι, ἡ Μοῖρα σοῦχει στεῖλιν ;
- Μὰ δὲ θωροῦν τὰ μαῦρα μάτια,
 Ποῦ ὁ Ἥλιος τὰ χρυσᾶ παλάτια
 Ἄφηκε καὶ στή γῇ ἦρθε κάτου,
 Γιὰ ν' ἀγκαλιάσῃ τὰ παιδιὰ του ;
- Κ' εἶπε τὸ γέλοιο τὸ βραδύ
 Στὸ δάκρυ ποῦλαμπε στὸ μάτι :
- Τὰδέρφι μου, ὦχ ! σὰν τί ἔχει ἰδῆ ;
 Πές μου μὴ σὲ πικραίνει καί ;
- Ὡμέ !, σκοτίζει γύρω ἀπλώθη,
 Πέθανε ἡ μέρα, ἡ νύχτα κλώθει,
 Τὰ μαῦρα της μαλλιά τὰ πλόνει,
 Κι' ὅλα νεκρόνει, βαλαντόνει.

ΑΓΙΣ ΘΕΟΣ